

„Nej, Præsten var gaaet ud. Det var en af Damerne, der var i Telefonen.“

„Saa kommer han maaske slet ikke i Formiddag?“

„Jo, hun ventede ham hvert Øjeblik, sagde hun.“

Grosserer Søholm sank tilbage til sine opskræmte Tanker, og der blev igen en længere Tavshed.

Saa ringede det.

„Der har vi vist Hans Velærværdighed,“ sagde Rasmussen med spydig Overlegenhed.

„Opholder Frøken Cecilie sig i Salonen?“ spurgte Hr. Søholm.

„Ja.“

„Er min Datter paaklædt?“

„Det tror jeg nok. Jeg skal maaske vise Præsten derind?“

„Ja, gør kun det! Sig ham, at jeg skal straks være visibel!“

Men i det samme gled Døren til Forhallen ind i Væggen, og Johannes Gaardbo traadte ind.

Det havde været Hr. Søholms Hensigt at skænke Kirkefondet yderligere tyve tusind Kroner; men Præstens blotte Tilsynekomst beroligede ham, saa han straks bestemte sig til at reducere Summen med Halvdelen. Og da han havde bedt Præsten tage Plads, fandt han, at ogsaa fem tusinde Kroner var en rund Sum, som han kunde føle sig betrygget ved.

Han nævnte nu Sagen for Johannes Gaardbo og bad ham bringe Meddelelsen videre til Kirkefondets Bestyrelse.

„Med de forrige fem tusinde og de første ti bliver det altsaa i det hele et Bidrag paa tyve tusinde Kroner,“ sagde han som for at sikre sig mod en fejlagtig Postering i Himlens store Hovedbog.

Johannes Gaardbo takkede uden Begejstring. Han havde allerhelst tilbagevist Pengene som en uværdig Gave; men han vidste, at han paa dette Punkt var i Uoverensstemmelse med Missionens Ledelse, særlig med Pastor Stensballe.

Da Grosserer Søholm nu følte sig fuldkommen trøstet, gav han sig til at fortælle om sin forestaaende Rejse til et Badested i Sydfrankrig, hvorfra han ventede at komme ganske helbredet tilbage. Hans Døtre Cecilie og Constance skulde ledsage ham, hvorimod